

avut tot aici, în România. Am învățat foarte mult de la Adina Cezar, în a cărei "Companie" am dansat încă din clasa a XI-a de liceu, și de la Ioan Tugearu, cu care am lucrat **Jocul de-a Shakespeare**. La sfârșitul acestui spectacol încerc o satisfacție mai mare decât la propriile mele creații, pentru că mă solicită ca dansator-interpret sută la sută. Iar Premiul criticii pentru "Plastica expresiei corporale" înseamnă enorm. Nu numai pentru mine, dar și pentru arta coregrafică românească. Poate că sunt rău cu propria-mi breaslă, dar tare aș vrea să văd ziua când o asociație a oamenilor de dans ar oferi un astfel de premiu unui actor!

Ai umblat mult prin străinătate. Ai făcut și studii acolo?

Am avut marea șansă să călătoresc, dar

n-am studiat în străinătate. Am fost plecat în turnee, cu spectacolele mele și ale altor coregrafi, dar studiile mi le-am făcut aici. Liceul de coregrafie l-am absolvit în 1992 (sunt bucureștean) și UATC – în 1996, la clasa profesorului Sergiu Anghel. Am făcut stagii cu coregrafi francezi, care au venit aici cu ocazia proiectului: Joseph Nadj, Dominique Bagouet, Mathilde Monnier, Angelin Preljocaj, Bouvier-Obadia.

Te-ai gândit să predai?

Nu. Nu cred că am înclinații pedagogice. Cel puțin, până acum nu mi le-am descoperit. Consider că încă mai am eu însumi foarte multă experiență de acumulat și apoi, poate, să dăruiesc și altora. Deocamdată, vreau să mă dăruiesc scenei.

Ioana Florea

Razvan Mazilu, alături de Maia Plisetkaia, la Concursul Internațional de Balet de la Paris, 1996

Un trecut de care avem nevoie

La unison cu Europa, România redescoperea în anii '60-'70 spectacolul în aer liber. Montări de "sunet și lumină" (tehnică inaugurată în 1959 la Atena) aveau să fie realizate și la noi, utilizându-se fie scenarii-pretext, fie textele dramaturgiei clasice: **Apus de soare** și **Vifonul** pe zidurile Cetății Suceava; **Sânziana și Pepelea** în Parcul Ioanid; **Procesul Horea** pe stadionul din Alba-Iulia; **Io, Mircea Voievod** la Biserica domnească din Curtea de Argeș etc. Și, nu în ultimul rând, spectacolele de teatru antic la malul mării la care Silviu Purcărete continuă să se raporteze și astăzi, când cariera sa internațională e la apogeu.

E curios că spiritul întreprinzător al românului s-a concentrat doar asupra comerțului cu bunuri de consum gastro-nomic sau vestimentar și prea puțin în

sfera artei (și ea, în ultimă instanță, o marfă). Vara ar putea deveni o perioadă profitabilă în care să se experimenteze formulele alternative ce ar antrena potențialul talentelor din întreaga țară.

În urmă cu mai bine de un veac și jumătate apăreau și la București, pe lângă "café-chantant"-uri, localuri în care se ofereau "spectacole de teatru cu consumație". Grădinile și-au schimbat, uneori, numele și, foarte des, proprietarii. S-au bucurat de longevitate: "Dacia" din Piața de Flori, "Blanduzia" pe Strada Doamnei, "Stavri" pe Academiei, "Parcul Oteteleșanu" pe locul Palatului Telefoanelor de azi, "Ambasadori" și "Triumful" tot pe Academiei, "Colos" pe Calea Victoriei, "Astoria" pe Brezoianu, "Marcoci" în Grivița, "Volta" în Buzzești, "Izbânda" în Văcărești. Fiecare a avut o

atmosferă specifică, modificată în funcție de reputația pe care i-au dat-o an de an trupele găzduite. Grădina "Rașca", deschisă de un ceh, Ignat Hrtska, inițial un modest birt, avea să devină faimosul "Union" immortalizat de Caragiale. Peste decenii, Teatrul "Cărăbuș" și al său animator excepțional, Constantin Tănase, împrumuta fastul montărilor de la revistele hollywoodiene și îl asocia inspirat cu un deosebit curaj civic, ce avea să mai dăinuie și la Grădina "Boema".

Revenind în timp la o perioadă mai apropiată, anii '60-'70, de maximă efer-vescență artistică, în capitală, Teatrul de vară din Parcul Herăstrău indica pulsul mișcării teatrale românești, trupele bucureștene (mai rar cele din provincie) disputându-și această scenă până toamna târziu. Aflat acum în proprietatea Muzeului satului, teatrul este, din păcate, complet dezafectat.

Teatrul în aer liber a contribuit mult la revitalizarea artei spectacolului. Lipsa de constrângeri formale, condițiile adesea improprii de joc, contactul mult mai direct cu spectatorii, nevoia de a satisface un public cu o componență eterogenă au stimulat artiștii.

Coabitarea în repertoriu a comediei, operetei și dramei obliga în egală măsură la exigență și performanță.

Toate acestea să fie doar trecut?

Irina Coroiu

